

BARTHA GUSZTÁV

PARÁZNÁK

(Folytatás)

Zsuzsa: Miért csinálsz? Nem kérünk tőled lehetetlen dolgot.

Bélus (Flóriboz lép, arcához hajol): Tudod, cefetül bírom az italt, de nem szeretem, ha magáznak. Az meg pláne jó, ha kapizsgálsz: nekem Kelemen se ingem, se gatyám.

Zsuzsa: Az ég szerelmére! Mit akarsz Flóritól?

Bélus: Ellenszenves a fizimiskája. Elfelejttem... *(Legyint, visszamegy az ablakhoz.)* Sokat felejtet. Hajlamosabb lennék az amnéziára, mint az ablaküvegből visszabámuló alak? *(Nyelvet ölt a tükröképére.)* Rendben, előadom a betanult mondókat, amint elmagyarázzátok, mi a fenének kell nektek tetsző vallomást tennem! Ha bocsánatot kérek a vérig sértett zsarutól, befizetem a kirótt pénzbüntetést, netán leülöm a garázdaságért járó tizenöt napot – szerintem ezzel az ügy elboronálva...

Zsuzsa: Kelemen kórházba vitték.

Bélus: Na, ne! *(Odamegy Dezsőböz.)* Ha valakit ma este elverték, az én vagyok. Egy ütéssel leterített.

Dezső: Pontosítok. Te kezdted a verekedést.

Bélus: (újra bosszasan nézi Flórit): Ezt az alakot láttam az előtérben, igen, ő markolászta Kelemen grabancát. Csodálkoztam is, honnan szorult annyi bátorság a vézna, görnyedt emberkébe, hogy nekimenjen az önbizalomtól csöpögő húshegynek.

Flóri (zavartan): Ez így alapvetően nem igaz! Kebelpajtások vagyunk. Vagyis voltunk, pontosabban...

Dezső (elgondolkodva): Kíváncsivá tettél, Flórikám, nagyon kíváncsivá; pedig már kezdtem elhinni, hogy a jó szándék vezérelt utánunk.

Flóri (meglepő határozottsággal): Nem leszek bűnbak! Tudom, hogy szeretsz kombinálni, ezt-azt feltételezni a másíkról. Csakhogy harmadrésze sem igaz, amit rólam feltételezel! Nem vagyok Kelemen ellensége! Nagyon is a jóemberem... *(Kiesik a szerepéből.)* Hogy mondjam? Az iskolában barátok voltunk!

Dezső: Flórikám, mióta nevezik a csicskászkodást barátságoknak? A Kelemen pulija voltál, semmi több.

Flóri: Megvédtél tőle valaha? Megtehetted volna, hiszen a második legerősebb voltál az osztályban.

Dezső: Tudtommal az első.

Flóri: Na persze – a maga szemében mindenki nagyrú.

Dezsó: Az első!

Flóri: A tornatermi öltöző vaslépcsőjén ki gurult le? Te, vagy Kelemen? Nagyon elhallgattál!

Dezsó: Nem óhajtom a véletlent hibáztatni.

Flóri: Véletlen? Nem ez volt az egyetlen eset!

Zsuzsa: Muszáj most megvitatni, ki volt az első, ki a második?

Bélus (visszaül Zsuzsa mellé): Visszavedlettek gyerekké. A ti korotokban sűrűn megesik az ilyesmi.

Zsuzsa: Hogy érted azt, hogy a ti korotokban?

Bélus: Jobb nem jutott eszembe. De ha mindenáron magadra akarod vonatkoztatni – üres a kapu, rúghatod a gölokat!

Zsuzsa: Nagyon vicces! Tegnap cirka fél tucatszor juttattad eszembe az életkoromat, most megint. Szabadna tudnom, hová akarsz kilyukadni?

Bélus: Elcsépelet emberek vagyunk – nézz rám!

Zsuzsa: Azok után, hogy sikeresen kivetkőztél emberi mivoltodból, nem vagyok kíváncsi a tudathasadásodra!

Bélus: Valami okom csak volt rá, különben nem mentem volna neki senkinek.

Zsuzsa: Ó, ezer meg egy! (*Kissé lebiggadva.*) A kiállhatatlan természeted, az állandó kötekedhetnéked, a mértéktelen ivászataid... Soroljam még? Művészlélek, érzékenység – hogy oda ne rohanjak! Ezen az alapon naponta háromszor totálra ihatnám magamat.

Bélus: Attól önérzetesebb vagy. (*Feláll, körbehordozza a tekintetét.*) Önérzetesebbek vagytok. Teleszívjátok magatokat, mint tóban a békák, vélt vagy valós sérelmekkel. És csak szívjátok, szívjátok, míg földet nem ér a tokátok, aztán vígan elbrekegitek egymásnak, hogy csak azért is jól érzitek magatokat a bőrötökben. Hiányzik is nektek az alkohol – a saját hangotoktól lerészegedtek! Brekeke...

Zsuzsa (kifakadva): Azért hóbörögtél, mert a banketten végre sikerült jól éreznem magam!

Bélus: Te tudod, hogy érzekedtél – engem nem tudtál becsapni.

Dezsó: Hát, Zsuzsa... Nem tudom, meddig fogod bírni idegekkel. (*Visszaül a székére*) A fiatalúr mindenestre levizsgázott előttem. Brekeke!... Eddig azt hittem, ismeretségi körömben Flóri az egyetlen csodabogár. De most úgy látom, hogy az ő óhaja – legszívesebben visszakérdzketne a harmincas évekbe – békapihe ahhoz képest, amit az élettársad itt pár perc alatt előadott!

Flóri: Egy történész soha nem sír vissza semmit. Összeveti a jelen

állapotokat a megelőző történelmi korszak közállapotaival. Persze, az igaz, hogy...

Dezső (közbevégyva): Nem vitatkozom veled. Felőlem azt vetsz össze, amit akarsz.

Flóri: Ezért tart ott az ország, ahol. Már csak hivatalból sem volna szabad közömbösséget tanúsítanod!

Dezső: Ami kifolyik, elfolyik. Közömbösség? Annak idején, mikor befejeztem az építészmérnököt, letudtam az egy évnyi katonáskodást, azzal az elképzeléssel jöttem haza, hogy elhelyezkedek valamelyik kolhozban tehénistállókat, raktárakat, traktorgarázsokat építeni. Hogy éldegélek csendesen. De nem lett belőle kefir. Megmondom, miért nem: felnőtt a háború utáni első, ideológiailag megnevelt generáció, és a hatalom rábólintott a közvéleményre, miszerint a városi, járási közigazgatási apparátusokban kevés a magyar nemzetiségű káder. Hát tett róla, hogy több legyen – ez lett az én pechem.

Béhus (visszaül Zsuzsa mellé): Besoroztak?

Dezső: Első lépésben csak besároztak. Indoklás nélkül visszaadták a kolhozokba benyújtott felvételi kérvényeimet. Még kefézés közben is apai nagyapám háború előtti pár holdas szőlejét átkoztam. Talpaltam, megállás nélkül sarkaltam befolyásos ismerőseimet: a föld alól is, de kerítsenek valamilyen állást, mert a végén még kiszűrnak a zsaruk mint közveszélyes munkakerülőt. Aztán egy napon arra ébredtem, hogy nagyon hosszú szőnyegre hívatnak. A párnázott ajtón túl kiderítették rólam, hogy engem az isten is vezető kádernek teremtett. 160 rubeles alapfizetéssel, kétszobás lakással, plusz szolgálati kocsi, sofőrrel!... Belegondoltam és elfogadtam, mert nem óhajtottam egy kazahsztáni építővállalatnál kikötni.

Flóri (zavartan): Mit... Miért nézel így rám? Mintha én tehetnék róla...

Dezső (emelt hangon): Kelemennek bezzeg, a kurva Kelemennek szerencséje volt! Kimaradt az életéből a katonaság, megtalálta a rejtett ösvényeket, bejutott – be, az istenit! – egy kényelmes kolhozi építészmérnöki állásba. Nem kapott ugyan szolgálati lakást, se gépkocsit sofőrrel, viszont nála voltak az építőanyag-raktárak kulcsai... Aztán elmúlt öt év, tíz év, és te – igen, te, Flórikám, meg a hozzád hasonló nagyokosok! – már nem az áhított magyar nemzetiségű kádert láttatok bennem, hanem a janicsárt. Igaz, közben 220 rubel lett az alapfizetésem, és a város végén 7 áras telket kaptam, amire sikerült felhúznom egy szerszamos szerájt. De negyedmagammal még mindig a kétszobás lakásban szorongtam, és ha a szolgálati kocsim történetesen nem volt a javítóműhelyben, akkor a sofőröm dekkolt elvonókúrán. Kelemen közben – ugyebár

– harmadmaguknak négyszobás vityillót épített két fürdőszobával. Lebetonozott udvarán tetőteres garázs állt, benne a legújabb kibocsátású Samarával. Te és a hozzád hasonló sok nagyokos oda járt száját tátani, dicsérni a savanyú borát, mert a jobbikból már akkor se kínált meg benneteket... Mi van, Flórikám? Fáj az igazság? Nagyon elfehéredtél!

Bélus: A Flóri-félék mind egyformák: demokrácia így, demokrácia úgy... De ha egy pénzes-befolyásos hapsi kezet fog velük, majd összehúgyozzák magukat a gyönyörűségtől.

Dezső: Az még semmi! Látnád őket, amikor gyűléseznek, pártoskodnak! A költségvetési bizottság elnök asszonya már az elején kijelenti, hogy a járás kasszájában egy lyukas peták sincs, és ha lesz is, előbb a közalkalmazottak bérhátralékát kell rendezni. Ez a tény nem hatja meg őket: órák hosszat vitatkoznak holmi elkerülő útról, iskolai felújításokról... És szavaznak. Szeretnek szavazgatni. Hátrahagynak egy paksaméta elfogadott javaslatot, határozatot, nekem meg főhet a fejem, mit válaszoljak a nyakamra küldött újságíróknak, ha megkérdezi, hogy X községben miért nem épül az óvoda...

Zsuzsa: Nem értem: nekem és Flórinak mi köze az önéletrajzodhoz?

Dezső: Voltaképpen semmi. Huszonöt éve folyamatosan ti csináltok belőlem ügyet. Voltam már a szemetekben janicsár, keménygalléros bürokrata, per pillanat korrupt hivatalnokként aposztrofáltok. Ne tiltakozz, Zsuzsa – tudom, amit tudok! Szégyenre ítéltetem. Most például amiatt kell szégyenkezni, hogy végre családi házban lakom, van egy kéz alatt vett nyugati kocsim, fél hektár szőlőm... Kelemennek cége van, és csak a jóisten tudja, mivel bír!... Második legerősebb? Anyakomplexus... Azt nézitek, milyen ürüggyel tudtok belém harapni. Kellemen bezzeg szent tehén, lesütött szemmel léptek oda hozzá.

Bélus (Zsuzsához): Hallod? Nagyon igazat mond. Majd elolvadtál, mikor Kelemen meg-megszóltott; tánkra kért.

Zsuzsa (felpattan, szembefordul Bélussal): Rosszul láttad! Nagyon rosszul! Ha tudni akarod...

Bélus: Ki vele! Nem tudom, mit akarok! Egy biztos: szívod a fogad, drágám, ami árulkodó jel – hazudni készülsz.

Zsuzsa: Mindenáron veszekedni akarsz?!

Bélus: Kezdjük a végén: rakd ki a cókómókomat az ajtó elé, aztán majd lesz valahogy!

Zsuzsa: Muszáj ezt tudtára adni mindenkinek?

Bélus: Ki az a mindenki? Ismernek jól, tudják, hogy elkényeztetett hisztérika vagy. Igaz, uraim?

Flóri a birdetményeket kezdi böngészni, Dezső a cipőjét nézegeti.

Zsuzsa: Bravó, sikerült végképp lejártnod magadat! Mondjad, ki fogna fel rajtad? (*Gúnyosan.*) Egy festőművészen!? Még egy albérletet sem volnál képes magadnak keresni, nem hogy kifizetni!

Bélus: Teszek a puccodra, a giccses műtyürkéidre! Épeszű ember... Olyan vagy, mint a güzü: enni, venni, menni – megállás nélkül.

Zsuzsa: Egész nap semmit sem csinálni, csak az eget nézni: ez az igazi tudomány, az emberhez méltó élet!

Bélus: Festek. Félálomban hallani véltem, hogy rózsaszín pacnikról, lila krikszkrakszokról hadováltatok.

Zsuzsa: Magad sem tudod, micsoda! Érzéki élmény, konstruktív tudat... A fingás is érzéki élmény.

Bélus: Soha nem vitattam. (*Békülékenyen.*) Széles a csípőd...

Zsuzsa: Ne mondd! Tegnap nem volt széles? Tegnapelőtt nem volt terebélyes?

Bélus: Alkonyodik, megváltoztak a fényviszonyok. (*Magához húzza Zsuzsát.*)

Zsuzsa: Bolond vagy?

Bélus: Meddig álljak még az ajtó előtt?

Zsuzsa (Bélus ölébe penderedik): Hogy gondolod, szabad mások előtt...?!

Bélus: Csitt! Szeretsz vagy nem szeretsz?

Zsuzsa: Jövő héten felugrok Nyíregyre, veszek neked egy... Nem árurom el, legyen meglepetés.

Bélus: Adj inkább egy puszit, egy puszikát!

Zsuzsa: Megérdemled? (*Csókolóznak, ölelkeznek.*)

Dezső (Flórihoz): Na, nálunk ilyesmi nincs! Ha összeveszek a feleségemmel, napokig nem szólok hozzá. Egyéb se hiányozna, csak hogy a nyakamba üljön: gyí te fakó, gyí lovacskám! Mosson, főzzön, takarítson, ne lelkizzen. Van elég gondom a hivatalban, nem óhajtok második műszakot nyitni.

Flóri (elszántan Dezső elé áll): Tudod, mi a te bajod?! Folyton magadról beszélsz, mintha lényegesebb, fontosabb dolog nem is létezne. Izé... Juszt is csak a második legerősebb voltál az osztályban!

Dezső (egykedvűen): Úgy hallom, a feleséged depis, iszik, mint a kefekötő. Rendesen elboldogítottad!

Flóri (magából kikelve): Nem igaz! Bárki mondta, hazudik! Gazember, érted, utolsó hazug gazember! (*Csőnd.*) Én igazán mindent... Próbáltam... Mit próbáltam, egyebet se csináltam... A kollégák hívták fel a figyelmem...

Konyakkal kezdte, dugiban. A borpárlat szaga általában a törkölyből főzött kisüstire emlékeztet. Nem kísérgethettem, nem foghattam a kezét állandóan. A piás ember nagyon ravasz tud lenni, ha a szenvedélye kielégítéséről van szó. Egy titkos társaság hozzá képest suviksz!

Dezső (Zsuzsának felé int): Ehhez mit szólsz: értik a dörgést!

Flóri (leül Dezső mellé): Könnyen elsírta magát, végigkönnyezte a tévében sugárzott szappanoperákat. Tanult, intelligens asszony léte! Furcsálltam. Mindenre gondoltam: lányunk elrontott házasságától kezdve a változás korába lépő nők túlzásokra hajlamos érzékenységéig. A piára nem. Ha a tanártársak nem figyelmeztetnek, talán... Megharagudtam rájuk: még hogy az én feleségem... olyan nincs, nem létezik! Bizonyára irigylik tőle a magas óraszámot. Hiszen perfekt beszél ukránul. Aztán a ház, az udvar zezugaiban talált üres üvegek... Igen, arra gondoltam, még idejében...

Zsuzsa (kikászálódik Bélus öléből, a frizuráját igazgatja): Mi történt idejében?

Flóri: Ágnes még nem fanyalodott rá az olcsóbb italokra. Azt hallottam, a kisüsti három, na jó, legyen négy... Szóval öt év alatt taccsra teszi a májat, egy nő esetében bizonyosan.

Dezső: Nem hiszek neked. Olcsó kibúvó! Még hogy hallottál róla, figyelmeztettek... Ha a hatodik szomszédban lagnál, külön a feleségedtől, akkor se hinném el, hogy másokon keresztül, utólag szereztél tudomást Ági alkoholizálásáról. Ne szólj közbe! Valami azt sűgja, hogy te magad vásárolod neki a konyakot, porciózod tévénezés közben: igyon, sírjon az asszony, csak meg-ne-szóljon-a-falu alapon ott ne hagyjon.

Zsuzsa: Igaz lenne? Á, Flóri nem tenne ilyet! Ő mintaférj. Nyolc éve, mikor utoljára náluk jártam, tenyerén hordozta a kis feleségét.

Bélus: Mintaférj?! Zsuzsa, tudod egyáltalán mi az? Ágyba viszi a reggelidet, kimossa a bugyidat, de, és ez benne a sajnos, az ágyban nem ember. Piha, ingyom-bingyom, tütü... Fel kellene injekciózni a potenciáját.

Dezső: Orvoshoz kell vinnie Ágit! Van ismerősöm a narkológián...

Bélus: Kinek nincs! Csak nem dicsekszenek vele, inkább titkolják.

Dezső (közel hajol Flórihoz): Gyertek el hozzám valamelyik nap. Ígérem, soron kívül fogadlak, nem foglak megvárakoztatni. Rácsörgetek a dokira – magyar ember –, beprotezsállak nála; megduruzsolom vele, mit hogyan és mennyiért. Nyugtasd meg az asszonyt, a prof suba alatt lezargatja az elvonókúrát, nyúl farknyi feljegyzés sem marad az esetről!

Zsuzsa (dühösen): Jobbat tudok, Flóri: löved fel a feleséged a Holdra, vagy dobd a Tiszába – hadd ússzon! Nem tud? Ha kedves az élete,

megtanul! Meglásd, amint partra vergődik, olyan tűzrőlpattant menyecske válik belőle, hogy na! Dalolva fog mosni, főzni rád, takarítani utánad minimum száz évig. Neked annyi lesz csak a dolgod, hogy naphosszat mereszd az... izédet.

Bélus: Most mit kabarázol?! Senki nem csípte fenéken a hiúságotad.

Zsuzsa: Mondtam egy szóval is? Az ostoba tanácsaitok miatt háborgok Flóri helyett.

Dezső: Ismered a mondást: fogadatlan prókátornak...

Zsuzsa: Nem kérdeztelek. Injekció, narkológus, fityfene... A tehetetlenség érzése ellen nincs orvosság. Valami, ami tegnap még volt, mára elveszett. Nincs!

Dezső (gúnyosan): Nyomon vagyunk, körvonalazódik a probléma oka.

Zsuzsa: Bármire kaphatók, csak ne érezzék magukat egyedül. (Az *ujjain számol.*) Potencianövelés, elvonókúra, pszichológus, természetgyógyász, legvégül a tojásgörgető, rontásbontó szélhámósok következnek, akiknek karmai közé kerülve búcsút inthetnek a reménynek, hogy valaha újra egymáséi lesznek...

Dezső: Tetszetős, felettébb romantikus stílusú építmény. Itt egy boltív, amott egy oszlopsor... Csak épp lakni nem lehet benne. Zsuzsa! A férjnek kötelességei vannak, baj esetén nem nyivákolhat fejre kulcsolt kézzel. Ha iszik a felesége, kutya kötelessége orvoshoz vinni! Nem holnap, nem holnapután – még ma!

Zsuzsa: Ha Flóri nappal az Űdvhadsereg egyenruhájában parádézik, éjszakánként meg eljártssza Don Juant, szerinted megoldódik a problémája? Kétlem!

Dezső: Kétkelkedj!

Zsuzsa: Két hónap sem telik el, és mélyebbre süllyednek az ingoványban, mit annak előtte!

Bélus: Pontosan nyolc óra múlva.

Zsuzsa: Nektek semmi sem szent?

Dezső: Miért pont nyolc óra múlva?

Bélus: Szépen hangzik. Nyolc nem parlagi hét, durva kilenc, szinte élvezet kimondani. Nyolc. Nyolc...

Dezső: Nekem nyolc.

Zsuzsa: Befejeztétek? Tisztára, mint a gyerekek: hét, nyolc meg hét, nyolc.

Bélus: Szót se többet! (Szájára tapasztja a kezét.)

Zsuzsa (rövid töprengés után): Elfelejtettem, mit akartam mondani. Kivertétek a fejemből a hülyeségeitekkel!

Dezső (gúnyosan): Valami mélyenszántót. Például azt, hogy mások életében könnyű okosnak lenni.

Bélus (magához öleli Zsuzsát): Falra mászok a közhelyeitől! Odahaza gyűjteménye lehet belőlük. Közhelyek minden napra...

Dezső: Nevezzük hivatali ártalomnak. Fogadónapokon az ajtók előtt várakozó panaszosokat jobbra levegővel lakatom jól: közhely-pufogtatás, bátorító, együtt érző tekintet stb.

Bélus: A satöbbiző ürgéket is rühellem. Mi az, hogy satöbbi? Gondolj, amit akarsz, vagy menj a fenébe, nem érdekel a véleményed?

Dezső: Az utóbbira tippelek. Bár ahogy mondják: ízlések és pofonok... Bocsánat, nem volt szándékos!

Flóri: Hogy mondjam? Nem lenne itt az ideje, hogy a fiatalember végre vallomást tegyen?

Bélus: Hova lihegsz? Ne akard, hogy hirtelen visszaemlékezek, tudod mire. *(Csend.)* Apjuk, végül is ez itt egy nyugis hely. *(Szótagolva.)* In-nen csak a vesz-ted-be ro-han-hatsz! Piszkálja a csőrödöt, sérti a gögödöt, hogy ilyen helyen kell éjszakáznod? Nyolc perce talán még megszakadt volna a szívem, ha nem rohanok a kihallgatásomra miattad. Sajnos, időközben eltelt hét nagyon hosszú perc. Tudsz követni?

Flóri: Nekünk nincs miről tárgyalnunk!

Bélus (körbesántikál a teremben): Az első percben még csak arra gondoltam, hogy ez a bunkó egyáltalán nem jár kiállításokra. A másodikban: hogy nem nyújt kezét, tüntetőleg elfordítja a fejét, ha netalán útjába kerül egy hozzám hasonló ipse. A következő percben, ki tudja miért, a kutyasétáltatók jutottak eszembe, akikről nem tudni pontosan, hogy ők sétáltatják-e a kutyájukat, vagy a kutyák őket. Aztán felkattant a villany: nem ökelme eszményíti az elveit, hanem az elvek eszményítik őt. Ezért nem köszön, csak járkal erkölcsi bakancsként.

Zsuzsa: Elég, azonnal hagyd abba!

Bélus: Az ötödik percben már nagyon nem komáltalak, barátocskám! Mert sunyiskodsz, áljóságoddal hülyíted a környezetet, aztán felháborodsz, ha nem hagyja mindenki palira venni magát. Szerintem otthon házi zsarnok vagy, a feleséged alig jut levegőhöz melletted. A hatodik perc az önmegtartóztatás jegyében telt el. Merthogy szerettem volna a pofádba mászni, mint annak a... Kelemennek, beléd fojtani a szót, azt a mekegést-makogást, amit művelsz. De azt mondtam magamnak: nem, végtére ő is ember, és én nem vagyok igazságtevő részeg kedvemben. Jobb a békesség! Két perce ott tartok, hogy nem érdekel, te színtelen, szagtalan anyag, görnyedt alak a széken...

Flóri (felpattan): Mit képzelsz magadról, átkozott élősködő!? Egy bűdös napot nem dolgoztál végig egész életedben! *(Odalép Bélus elé.)* Szívod a társadalom vérét! Hogy mondjam...

Dezső (a kakaskodni készülőkhöz áll): Jobb, ha sehogy! Egyik jobbra, másik balra! Teljesen elment az eszetek?!

Bélus (kényszeredetten nevet): Ni csak, milyen harcias lett hirtelen! Fogadok, az egyetem óta nemigen olvasott el egy normális könyvet; legszívesebben tekintetes, vagy még inkább: méltóságos úrnak szólíttatná magát!

Dezső (üvöltve): Fogd be a mocskos pofád! Egyéb se hiányzik, csak hogy idecsődüljenek a milicisták!

Bélus: Emlékszel, mit mondtál nekem a terem előterében?

Flóri: Nem tudom, miről beszél...

Bélus: Nem? *(Flóri orra alá dugja az öklét.)* Emlékeztesselek?!

Zsuzsa (az irodaablakig vonszolja Bélust): Gyere! Nem érted!? Hagyd békén Flórit! Hogy jössz ahhoz... Erről még beszélgetünk! Nagyon komolyan elbeszélgetünk!

Dezső (visszanyomja Flórit a székre): Ül a fenekeden! Legyen eszed! Provokál. Egy kivert, hét hájjal megkent városi lingár. Ha megütöd, nyomban áldozatot csinálsz belőle, maszületett báránykát!

Flóri (zavartan): Ezt most... nem értem. Én leszek a bűnös?

Dezső: Valami olyasmi.

Flóri: De hát miért?

Dezső (a fejét vakarva): Könnyebbet kérdezz!

Flóri (csalódottan): Miért van az, hogy egyeseknek jogukban áll bármit kimondani, ami eszükbe jut? Azt tenni, amit akarnak? A többieknek pedig jogukban áll hallgatni, eltűnni minden galádságot, amivel a magukról megfélelgetett piperkőcök nyolcpercenként terrorizálják őket...

Dezső: Nem vigasznak szánom, de sajnós, ilyen az élet.

Flóri: Nagyon sajnós.

Bélus (Zsuzsához): Van nálad zsebkendő? Máris elbögöm magam!

Flóri (lassan feláll): Az előbb azt mondtad, két sarokkal lejjebb? Odatalálok. Na, szóval...

Dezső: Adjak pénzt? *(Nébány bankót vesz elő a tárcájából.)* Negyven elég lesz?

Flóri (elveszi a pénzt): Nem sok egy kicsit?

Dezső: Az éjszakai fuvarok nagyon drágák.

Flóri: Fizetéskor, hogy mondjam...

Dezső: Ha lesz felesleges pénz, megadod.

Flóri (kényszeredetten mosolyog): Felesleges pénzem... Nekem?!

Dezső (a képzeletbeli ajtóig kíséri Flórit): Bejössztek az irodámba, ott suba alatt elintézzük a feleséged dolgát. Nem szabad hanyagolni, érted? Az alkoholizmus nem tréfadolog!

Flóri: Nem, nem igaz! Az én Ágikám nem alkoholista. Még nem...

Dezső: A banketten történt affér miatt ne legyenek álmatlan éjszakáid. Lerendezem az ügyet. Akarom mondani, lerendezzük. (*Zsuzsához és Bélushoz.*) Jól mondom?

Zsuzsa (előrejön, puszival búcsúzik Flóritól): Legyél jó kisfiú! Harminc év múlva talán újra találkozunk.

Flóri: Hol leszünk mi már akkor...

Bélus: Bunkó!

Flóri: Köszönöm, igazán...

Bélus: Menj a fenébe!

Flóri a képzeletbeli ajtó kilincse után nyúl. Nyitja egyszer, nyitja kétszer; óvatosan megrázza. Döbbenet engedi át a kilincset Dezsőnek, aki teljes erővel rázza, rugdossa az ajtót.

Dezső: Hé, fiúk, ne tréfáljatok! Nagyon rossz vicc! Nyissátok ki azonnal!

Zsuzsa (lehajol, beles a kulcslyukba): Bennehagyták a kulcsot a zárban.

Flóri (a kezét tördelve): Istenem, bezárták az ajtót, bezárták!

Bélus (előrejön): Jelen időben helytelen a végkövetkeztetés. Nem az ajtót csukták be, hanem bennünket!

Flóri (két kézzel dörömböl az ajtón): Nyissák ki! Azonnal nyissák ki! Nekem családom van, unokám... Nyissák ki! Nem tehetik ezt velem!

Bélus (kajánul): Csak veled nem? Kérdeztem valamit, apjuk!

Dezső (nagyot rúg az ajtóba): Basszátok meg, nincs kivel játszadoznotok?!

Bélus: A jelekből ítélve...

Zsuzsa: Nem lehet, hogy véletlenül, megszokásból zárták ránk az ajtót?

Dezső: Egy fenét. Pénzt akarnak! (*Visszabátrál az ajtótól.*) Ismerem a fajtájukat, hét bőrt képesek lenyúzni rólunk! De jönnek ők még az én utcámba!

Flóri: Istenem! Mit szólnak majd az iskolában, a faluban? (*Dörömböl.*) Engedjenek ki!

Zsuzsa (karonfogja, elbúzza az ajtótól Flórit): Meglátod, mindjárt kinyitják... Nem lesz semmi baj!

Váratlanul kikapcsolják a világítást, a szín elsötétül.

Flóri: Mi történt? Áramszünet?...

(Folytatjuk)